

LBRIS

We know
books

Harper Graham

Delicii cu dragoste

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

MADISON

11 octombrie

Madison Kelly își strânse genunchii la piept. Nu putea să creadă că i se întâmpla una ca asta. De dimineață, mergea grăbită pe strada ei din New York cu un croasant și o cafea, ducându-se la o întâlnire. Acum, era înapoi în casa în care copilarise, Hanul Aromă de Scorțișoară, cu o scrisoare misterioasă sub pernă și cu furtuna lovind în geam.

Scrisoarea sosisese în acea dimineață. Era scrisă la calculator și nesemnată, băgată într-un plic vechi, care arăta de parcă ar fi fost purtat timp de săptămâni întregi în buzunarul cuiva. Știuse că era importantă din clipa în care o luase.

Cu mintea gonindu-i frenetic și cu mâinile tremurându-i, deschisese scrisoarea. Mirosul pământiu de lemn de santal și vanilie stăruia pe pagină, trezind o amintire.

*Madison,**Hanul Aromă de Scorțișoară are nevoie de tine.**Tatăl tău are nevoie de tine.**Poți să vii acasă? Măcar pentru puțin timp?**Un prieten*

Nu era de la tatăl ei; el nu ar fi cerut niciodată ajutorul cui-va. Iar bunica ei din partea mamei... Ei bine, buni nu se sfia să spună lucrurilor pe nume.

Adevărul era că scrisoarea îi amintea mai degrabă de mama ei. Dar asta era imposibil. Mama ei murise cu trei ani în urmă.

Era un mister. Iar Madison avea o slăbiciune pentru mistere.

Dintotdeauna îi plăcuseră enigmele. O încuia într-o cameră, îi dădea o poveste cu o crimă, un joc de cuvinte încrucișate sau o rețetă completată doar pe jumătate, și era în elementul ei. Creierul ei iubea ordinea. Iubea să rezolve, să repare. Așa că, fiind pasionată – în secret – de mistere, având o fire competitivă și o obsesie foarte nesănătoasă de a face totul cum trebuie, ei bine, nu avusese nicio șansă. Lăsase totul baltă și venise la han.

Se întorsese în Maple Falls. În orașelul de pe malul lacului înconjurat de munți împăduriți și populat de localnici excen- trici. În locul pe care fusese hotărâtă să nu-l mai numească ni- ciodată *acasă*.

Un alt fulger sclipi precum blițul unui Polaroid, luminându-i dormitorul copilăriei. Hanul Aromă de Scorțișoară păru să gea- mă sub tunetul care urmă, zgâlțâind ferestrele.

Madison își spuse că trebuia să-și vină în fire. Supraviețuise traficului de la ora de vârf din New York, unor prime întâlniri dezastruoase și celor trei zile sărbătorite absolut haotic de Ziua Recunoștinței, cu mult prea mult vin, alături de colega ei de apartament, Jo. Totuși, nimic nu o tulbura mai tare ca o furtună în Midwest.

Doar că nu era numai furtuna. Madison fusese încordată din clipa în care sosise în acea seară. Hanul era într-o stare mult mai proastă decât se așteptase. În birou, găsise chitanțe vechi de doi ani, o factură la apă din vara trecută și un bilet scris de mână de cineva pe nume Tim despre „repararea aparatului de îngheța- tă”. Madison nici măcar nu era sigură că dețineau un aparat de făcut înghețată.

Apoi buni lăsase să-i scape că hanul cu douăsprezece camere era aproape gol, fiind ocupat de un singur cuplu. Era înfiorător de trist.

Hanul Aromă de Scorțișoară fusese cândva locul perfect pentru o vacanță de toamnă. Amintirile ei din copilărie erau impregnate de mirosul faimoaselor rulouri cu scorțișoară ale mamei ei și de terasa acoperită de frunze uscate. Salonul cald, cu plafonul boltit și focul trosnind în vatră. Nu aveai cum să mergi acolo fără să te simți cuprins într-o îmbrățișare primitoare și caldă. Era locul ideal în care să te ghemuiești cu o carte bună și o cafea la fereastră care oferea o priveliște splendidă spre lac, pictată în culori de toamnă.

Acum însă era clar că tatăl ei nu mai ținea pasul, iar lista lui Madison cu lucruri pe care trebuia să le facă era mai lungă decât un meniu de degustări franțuzesc.

Dar avea să repare totul, să îndrepte lucrurile. Avea să aducă hanul înapoi pe linia de plutire, să angajeze un manager și, până pe 1 noiembrie, putea fi înapoi în New York.

Doar trebuia să atace fiecare problemă pe rând. Să facă o listă și să se țină de ea. Madison era fabuloasă când venea vorba de liste.

Un nou tunet zgudui hanul. De data asta, tresări atât de pu- ternic, încât aruncă pătura în carouri scoțiene jos din pat.

Strânse cu putere brațele la piept și se dojeni aspru:

– Madison, ești femeie în toată firea! Poți să te descurci.

Și putea. Acum era un popular critic culinar, care scrisese cândva o recenzie de o mie două sute de cuvinte pentru un restaurant cu stele Michelin în fix douăzeci de minute, după ce editorul schimbase tema în ultima clipă, de la *artă culinară* la *mâncare reconfortantă*. În comparație cu ce făcuse atunci, asta era o nimica toată.

Chiar și așa, pe Madison o îngrozeau furtunile încă din co- pilărie. Iar furtuna aceasta era cu atât mai neașteptată cu cât

era toamnă – 11 octombrie. Furtunile puternice nu erau ceva normal toamna în Midwest. Ar fi trebuit să fie cea mai plăcută și mai liniștită perioadă a anului.

Madison se lăsa pe spate, rezemându-se de tăblia patului, și încercă să se calmeze. Își amintea cum o liniștea mama ei chiar în acea cameră, cum îi mângâia părul după un vis urât. Ea fusese singura care știa ce să spună, cum să o calmeze când inima i-o lua la galop.

Închise ochii și trase adânc aer în piept. În curând avea să se termine totul – și furtuna, și problemele cu hanul. Atunci se putea întoarce la viața ei obișnuită, în care era o femeie puternică și încrezătoare. Femeia de care mama ei ar fi fost mândră.

TROSC!

Trosnetul lemnului răsună în întreaga casă, fiind urmat de un bubuit asurzitor. Madison aruncă pătura cât colo și sări în picioare. Trase pe ea primul pulover pe care-l găsi – tricotat, roșu-închis – peste pijamaua în pătrățele și înghăță telefonul ca să lumineze cu lanterna.

Șosetele groase, din lână ale lui Madison alunecară pe podeaua de lemn lustruită când ajunse în capătul scărilor. Apoi încremeni.

Salonul principal, partea ei preferată din tot hanul, unde în mod normal trosnea focul în vatră și care se deschidea spre privești încântătoare cu lacul, era distrus.

Cel mai bătrân arțar din oraș, simbolic pentru farmecul hanului și un adevărat pilon al copilăriei lui Madison, se prăbușise cu un zgomet asurzitor chiar prin inima hanului.

Ploaia năvălea prin gaura proaspăt căscată, îmbibând parchetul și mobila răsturnată.

– Oh, nu, nu, nu, nu! strigă Madison la fiecare treaptă pe care o cobora în fugă.

Bătrânul arțar fusese în fundalul fiecărei fotografii de familie. Pozase în fața lui în prima zi de școală a fiecărui an, fără

excepție, cu mama ei prinzându-i de fiecare dată altă fundă în păr.

Acum era lemn de foc.

– E totul în regulă, Madison? se auzi vocea tatălui ei din bucătărie, relaxată și mult prea calmă pentru o asemenea situație.

Ultimul animal pe care-l salvase, o cățelușă pe nume Cacao, era la picioarele lui, lătrând în întuneric.

Madison se întoarse spre locul din care se auzise vocea și îl văzu pe George intrând cu o lanternă într-o mână și, în mod inexplicabil, cu un fursec în cealaltă. Pantalonii de pijama în dungi îi atârnavă peste papuci și smocurile de păr cărunt erau ridicate în toate direcțiile.

– Ei, afurisit să fiu! Ce chestie!

Îndreptă fasciculul de lumină spre tavan.

Cacao lătra în continuare, alergând după raza lanternei, fără să o preocupe mesele răsturnate sau dărâmăturile.

– Gata, gata, hai la mine! spuse George și o ridică în brațe.

Cacao era o cățelușă micuță, abia cântărind câteva sute de grame. Avea blană crețată, de culoarea ciocolatei și i se zvârcolea în brațe, lingând fața tatălui ei și căutând firimituri de fursec.

George continua să țină animalul în timp ce apa curgea înăuntrul casei.

– Nu-ți place furtuna asta, nu-i așa? Și Madison este de aceeași părere.

Tatăl ei râse înfundat când alt fulger lumină cerul.

– Tată, acoperișul! strigă Madison, cu voce imploratoare, încercând cu disperare să-i atragă atenția.

– Hm?

George ridică privirea de la urechile cățelușei, pe care le scărpina.

Madison își masă tâmpilele.

– E grav.

– Da, da. Sigur. Acoperișul.

Își drese vocea, privi în jur, apoi mușcă iar din fursec.

Madison înșfăcă prosoapele de hârtie din spatele recepției și începu să ștergă apa, dar în zadar. În câteva minute, șosetele îi erau îmbibate de apă.

– Ești îngrijorător de calm ținând cont de situație, îi spuse ea tatălui său.

– Păi, la ce ne-ar ajuta să intrăm în panică? N-am auzit să se fi reparat vreodată un acoperiș în felul ăsta.

Madison își stăpâni impulsul de a-și ridica brațele în aer, exasperată.

– Cât e ceasul? întrebă ea înainte de a se uita la telefon. Două și șapte minute. Fantastic! Expiră lung. Bine, e în regulă. Găsesc ceva, o prelată, o găleată...

George o întrerupse:

– Nu-ți face griji, dulceață! Nu e mare lucru, adăugă el, fluturând din mână ca și cum nu s-ar fi întâmplat ceva mai grav decât o clantă strică.

– Nu e? Tată! S-a prăbușit jumătate din acoperiș!

George încuviință din cap.

– O să-l repare băiatul meu.

– Ai... un băiat?

– Da. Și încă unul priceput. Se lăsă pe călcâie, cu un aer foarte mulțumit. Telefonul e mort. Mă duc după el.

– După el? Acum?

Madison îl prinse de braț în timp ce se întindea după haină.

– Tată, e mijlocul nopții! Și e furtună!

– Rămâi aici și ține lucrurile sub supraveghere, zise el, întinzându-i-o pe Cacao. Furtuna aproape că s-a terminat. Crede-mă! Dacă se trezește bunica ta înainte să mă întorc, deși nu prea cred, spune-i că mă ocup eu de asta.

Și, cu aceste cuvinte, o bătu pe Madison pe umăr și dispăru pe ușă în pijama, lăsând-o în mijlocul unui haos de frunze căzute și bucăți sfărâmate de gips-carton.

Madison scoase un geamăt adânc și închise ochii, ceea ce nu făcu decât să amplifice sunetul ploii lovind ritmic tavanul. Cacao scânci în brațele ei.

– Îmi pare rău, micuț! Cred că mă simt copleșită. O strânse cu putere pe Cacao la piept și-i sărută creștetul. Nu ne așteptam la asta, așa-i? Madison făcu un efort să-și oprească lacrimile care amenințau să i se reverse pe obraji și trase adânc aer în piept. Nu putea să aștepte cu brațele încrucișate. Trebuia să se descurce cu o prelată și o găleată. Bun, ne descurcăm noi.

Își îngropă obrazul în blana moale a lui Cacao, căutând o clipă de alinare, apoi traversă holul spre biroul din spatele hanului și așeză cu grijă cătelul în cutia în care era o păturică din microfibră.

În dulapul din hol, Madison găsi o pelerină de ploaie; era țeapănă, îngălbenită și văzuse zile mai bune, ca întreaga garderobă a tatălui ei. Jos era o pereche de ghete cu noroiul întărit pe ele. Madison le duse la ușa din spate. Tatăl ei avusese dreptate. Furtuna se domolea, dar ploaia continua să cadă cu simț de răspundere.

– Bun, să mergem! zise ea, făcându-și curaj să iasă în ploaie.

Într-o secundă, vântul îi dădu gluga pe spate și ploaia o izbi în față. Madison lăsă capul în jos și își trase gluga peste ochi, dar în zadar. Așa că, în loc să se lupte cu pelerina, o luă la fugă spre șopronul de la marginea proprietății.

Șopronul, ca restul hanului, își trăise de mult perioada de glorie. Scândurile vopsite în alb ar fi trebuit să se asorteze cu hanul, dar vopseaua se cojea, iar balamalele erau aproape înțepenite de rugină.